

This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

- + *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.
- + *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.
- + *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.
- + *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at <http://books.google.com/>

HD WIDENER

HW L2VQ 0

Math 6568.98.23

Harvard College Library

FROM

Dr. George Barton;
Cambridge

NIEUWE LICHTE RIJMEN

VAN

GUSTAAF DE MEY

GENT

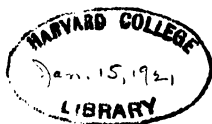
ALGEMEENE BOEKHANDEL VAN AD. HOSTE, UITGEVER
Veldstraat, 47

BOEKDRUKKERIJ C. ANNOOT-BRAECKMAN, AD. HOSTE, OPVE.

—
1896

Neth 5812.4.41

Neth 6568.98.2.3

Dr. ⁴George Barton,
Cambridge

LIEDEKENS
VAN DEN
AMORSVOGEL

I.

'K HEB LANGE, LANGE JAREN.

'k Heb lange, lange jaren
Onwetens een ei bebroed,
Het ei der dichtende liefde,
Van den zingenden minnegloed.

En zekeren dag ontwaakte ik,
Als immer luchtig-blij,
Maar schrikte niet weinig bij 't zicht van
Een kuikentje nevens mij.

Het was een Amorsvogel,
Ik kende het kereltje niet,
En 't zong me van kussen en minnen
Een schalk en aardig lied.

Ik luisterde, 't oor gespannen;
Het lied stond me wonder aan,
En 't speet me waarachtig als 't zingen
Dien morgen was gedaan.

Doch, als den anderen morgen
Ik voor zijn kooitje stond,
Toen zong hij een ander wijsje
Dat ik even zoo aardig vond.

En zoo, van ochtend tot ochtend,
Overdag en 's avonds erbij,
Zong 't vogeltje deuntjen op deuntjen
Van kussen en minnarij.....

En al wat het bekje gezongen,
Geneuried heeft dag en nacht,
Heb ik in vervoering geschreven,
Tot een bundel te zaam gebracht.....

Het vogeltje zingt nog immer
En ik schrijf steeds altoos aan;
Maar moest eens mijn zangertje sterven,
Het waar met mijn schrijven gedaan!

19-8-94.

II.

EN ALS GE.

En als ge 't nu toch hebt afgespied,
 Gij, vogel der sluimerende linde,
 Hoe innig ik gevezeld heb
 Aan 't oor mijner kleine beminde;

En als ge 't nu toch hebt afgelonkt,
 Hoe 'k zacht haar de lokken streeelde,
 En 't hoofd ze me op den schouder lei
 In dronken liefdeweelde;

Zie alles maar tot het einde toe :
 Zie 't lievekens boezemhijgen,
 Zie hoe 'k haar kussend aan 't herte druk, —
 Maar zwijgen moet ge, — zwijgen!

I-4-95.

III.

NOOIT IS ER.

Nooit is er zoeter nectar
Uit gouden schaal gedronken,
Dan de traantjes die 'k heb opgeslurpt
Toen ze aan uwe wimpertjes blonken.

Ach, wat ik dan gevoeld heb
In den zaligen roes der zinnen,
Dat zegt alleen het hemelsch woord
Beminnen, beminnen, beminnen!

Beminnen! Nectartranen!
Laat ze immer, immer vloeien!
'k Wil eeuwig 't godlijkst wellustvuur
Me in 't harte voelen gloeien!

27-4-94.

IV.

IK HAD DER BLAUWE DUIVE.

Ik had der blauwe duive
Mijn eindeloos wee verteld, —
Hoe 't zwijgen van mijn liefje
Me weken reeds had gekweld.

En 's vogels glinsterende oogen,
Ze hebben me aangestaard,
En weg schoot hij naar 't Zuiden
In tuimelend wilde vaart.

Nu is hij weer gekomen
En brengt me een twijgjen aan,
Met frissche mirtenblåren
En geurigen bloesem belaën.

O blåren, geurige bloesem,
Ge redt me uit wee en rouw; —
Mij bracht de blauwe bode
Haar bloeienden eed van trouw!

I-5-94.

V.

OCH, KIND.

Och, kind, wist ik het zelf maar
Ik zou 't u wel vertellen,
Of in een aardig liéken
Op lichte rijmen stellen.

Maar hoe is het gekomen,
Al zocht ik jaren, jaren,
Het raadsel mijner liefde
Kan ik u niet verklaren.

Slechts weet ik dat ge, o meisje,
Me eens lief hebt aangekeken,
En, voor dien enklen aanblik,
Ik machtloos ben bezweken!

I-8-94.

VI.

DE ZONNE HAD HEFTIG.

De zonne had heftig te strijden;
Toch mocht ze hem eindlijk verslaan :
De dompige mist is, verwonnen,
In weerlooze wolkjes vergaan.

Nu hangt er de zonne te prijken
In blakenden overmoed;
Haar vijand — ze ziet hem verzwinden
Voor de kracht van haar stralenden gloed.

Maar machtiger dan de heldinne
Die zegeviert ginder omhoog,
Is de glans van uw heldere blikken,
Is de gloed van uw donkerblauw oog.

De somberste mist van de treurnis
Mag hert mij en ziele belaan,
O lieveke, één straal uwer oogen —
En de nevel is opgegaan!

26-8-94.

VII.

IN DEN AVONDZONNESCHIJN.

In den avondzonneshijn,
Lijk de vogelen in de twijgen,
Zitten we op de zodenbank
Stil te mijneren en te zwijgen.

Maar ons harten doen het niet;
Zij — ze zingen, fluistrend zingen,
Of vertrouwen, lisplend-zacht,
Aan elkander zoete dingen.

En als 't glansend zonnegoud
In de zee is weggezonden,
Slaapt de vogel in zijn loof;
Wij — we waken, liefdedronken!

16-8-94.

VIII.

IK HEB HET.

Ik heb het voor u geschreven,
 Voor u alleen gedicht,
 Het liedeken waar ge sinds uren
 De nieuwsgierige blikken op richt.

Al wat in mijn ziel van liefde
 Gekiemd heeft en gebloeid,
 Is, lodderig meisje, van morgen
 Tot een liedeken samengegroeid.

O, laat mij u 't liêken zingen,
 O, hoor me eens luisterend aan;
 Ge hebt me nog nimmer begrepen,
 Zult heden mijn liefde verstaan!

1-9-94.

IX.

ZE ZEGGEN.

Ze zeggen dat ik maar een droomer ben,
Die rijmende loopt langs de straat.
Ze lachen en spotten en gekken met mij;
Hun gekken, och, maakt me niet kwaad.

Ja, droomen, dat doe ik bij dag en bij nacht,
En rijmen waar 'k gaan mag of staan.
Maar 'k droom steeds aan u, en 'k rijm steeds voor u —
Wat gaat hun mijn liefde wel aan?

16-8-94.

X.

DE WIND WAAIT.

De wind waait met zwalpen over
De lustige dansmuziek;
Van verre zien we uit het venster
Der springende paren mimiek.

Ze dwarrelen door de lanen
Van d'oosterschen toovergaard,
Waar duizenden kleurge lantaarnen
Zacht glimmen in donker geblaért.

Daar bonzen harten op harten,
Daar strenglen zich zielen aaneen,
Daar worden liefden geboren
Die bloeien en sterven meteen.....

Wij zitten, en staren, en staren,
Maar zien doen we langer niet,
Want óns liefde, ons eeuwige liefde,
Zingt fluistrend haar avondlied!

15-8-94.

XI.

IK WEET U.

Ik weet u niets meer te vertellen.
Al wat me de ziel vervult
Heb ik bij ons nachtelijk fluisteren
Uw luistrende ziel reeds onthuld.

Verwonder u niet als ik zwijgend
U thans in mijn armen prang;
Al wat u mijn harte kan zeggen,
Dat weet ge reeds van voor lang!

16-8-94.

XII.

OM HEUR HARTSBLOEM.

Om heur hartsbloem staan doornen,
Scherp-steeklig, in 't rond.
Wie niet toezag heeft vaak er
De ziel aan verwond.

Wie haar honig wou zuigen,
Onvoorzichtig en stout,
Heeft zich meermaals die driestheid
Beklaagd en berouwd.

Ik alleen sluip haar bloemkelk
Vrij in en vrij uit,
En belaad er de ziel met
Den zaligsten buit!

20-8-94.

XIII.

SOMS HEB IK.

Soms heb ik u zingend
Mijn liefde bewezen,
Of zwijgend u soms in
Mijn hart laten lezen.

Ik heb u soms fluistrend
In de armen gedrukt,
Of stom van uw lippen
De zoenen geplukt.

Wat zou bij mijn liefje de voorkeur verkrijgen :
Of 't zingende minnen of 't minnende zwijgen?

20-8-94.

XIV.

TUSSCHEN.

Tusschen de wingerdranken,
Daar spreiden de spinnen haar webben,
En oogen de dartele vliegjes na :
Die moeten en zullen ze hebben!

Over de lelies en rozen,
Daar buitlen de vlinders, de koenen,
En juichen elkaër den feestzang toe —
Hier valt er in weelde te zoenen!

In der abeelen lommer,
Daar zitten er twee die zwijgen;
Die voelen in hemelsche zaligheid
De liefde in 't herte zijgen!

27-9-94.

XV.

GE WOUDT.

Ge woudt dat ik altijd zonge. —
 O, laat me zwijgen thans!
 Een zwijgend lied wil ik vlechten
 In ons liefdeliedren-krans.

De liefdepoëzije
 Rijmt immer in woorden niet;
 Vaak dicht ze stom en zwijgend
 Haar welsprekendste zielelied.

En 't gebeurt als het hart te vol is,
 Te vol van innigen gloed.
 De vurigste liefde is die liefde
 Waar de ziel bij zwijgen moet!

27-9-94.

XVI.

DE BLOEMEN.

De bloemen in het hovekijn —
Ze bloeien en geuren.
't Is de koesterende zonneschijn
Die ze allen doet fleuren.

En moesten zij den zonnekus
In 't herteken derven,
Ze zouden, de lieven, allen flus
Verwelken en sterven.

Waarom en sterft mijn liefde niet?
Zij toch heeft geen zonne
Die ze overzoent en overgiet
Met stralen van wonne!

Eilaas! Mijn liefde klimt en wast,
Heeft groei-kracht te-over,
Maar de ziel die bij mijn ziele past,
Wordt hoe langer hoe doover!

5-3-94.

XVII.

KOM IK BIJ DAG.

Kom ik bij dag u tegen,
Mij blikt uw oog niet aan;
Wat heb ik wel misdreven,
Om zóo voorbij te gaan?

En lig ik 's nachts te droomen,
Ge staat me steeds ter zij,
En zingt me plagende liedren,
En speelt en stoeit met mij.

Lief kind, is me bij dage
Geen lonkje toegedacht,
Waarom kwelt uwe liefde
Mijn arme rust bij nacht?

26-7-94.

XVIII.

ALS EENS.

Als eens ge dood zult zijn
Wil ik een rouwlied zingen,
En aan mijn hart en oog
Een laatsten traan ontwringen.

Een rouwlied zal ik vast
Wel altoos dichten kunnen,
Maar zal mijn ziel u nog
Eén traan wel kunnen gunnen?

Ge hebt die ziel verdord,
Tot eigen zielsvermeien
Haar alles uitgeperst,
Haar alles uit doen schreien!

28-9-94.

XIX.

TOEN STOND ZE.

Toen stond ze dikwijls aan haar deur,
 En ik, met loome schreden,
 Ben meermaals met den liefdeblos,
 Er haar voorbij getreden.

Of ze ooit mijn blozen heeft bemerkt,
 Mijn eenig zieletalen?
 Dat kwam me nooit een open lach
 Of stille lonk verhalen.

Nu is ze heen, voor immer heen;
 Ik heb de kans verkeken.
 Waarom heb ik zooveel gebloosd,
 Maar nimmer durven spreken?

27-9-94.

XX.

EN DENKT GE.

En denkt ge dat mijn zielerouw
Mij eeuwig zal doen lijden,
En nimmermeer een liefdevreugd
Me zal 't gemoed verblijden?

En waant ge dat ik treuren zal
De gansche rest van 't leven,
Omdat een wispelturig hart
Me 't afscheid heeft gegeven?

't Is waar, ik heb u dol bemind,
Zal nimmer u vergeten;
Tot bloedens hebt ge, laf en wreed,
Mijn heil vaneen gereten.

Maar op een andren vrouwenmond
Slurp dra ik zielebalsem;
Gij — eens drinkt ge u het harte vol,
O, vol jaloerschheidsalsem!

16-10-94.

XXI.

IK HADDE.

Ik hadde op haar liefde wel kerken gebouwd
 Van marmer, bazalt of graniet.
 Ik richtte er een luchtig kasteeltjen op, —
 Haar liefde verdroeg het niet.

Ik leefde in 't kasteeltje vol hemelsch genot,
 En dacht aan geen dreigend gevaar.
 Haar liefde was moddrige slibbergrond,
 Mijn kaartenhuis viel dien te zwaar.

En, terwijl ik me droomde in een aardsch paradijs,
 Sloeg 't luchtig kasteeltje tot gruis;
 Ontgoocheld ontkroop ik den puinenciaos, —
 Zielsbloedend keerde ik naar huis!

22-8-94.

XXII.

GE ZIJT.

Ge zijt het liefste meisje
 Dat ooit ik heb gekend,
 Hoewel ge me t' elken dage
 Met een blauwtje wandelen zendt.

Maar blauwtjes hinderen weinig
 Wie 't in het harte meent;
 De mijne zijn vergeten
 Zoodra ze me zijn verleend.

« Klop immer voort — zoo zegt men,
 Eens wordt u open gedaan. »
 Dies laat ik, liefste meisje,
 Opnieuw het kloppertje gaan.

En blijft uw zieledeurken
 Weer heden koppig toe,
 Er komen nog andere morgens, —
 'k Word nimmer kloppens moe!

28-4-94.

XXIII.

MIJN HEILIG HARTSGEHEIM.

Mijn heilig hartsgeheim
Spreekt uit mijn oogen;
Die hebben nimmer nog
Mijn hart belogen.

Zoo ge er dus liefdegloed
In hebt gelezen,
Wil, schatje, langer niet
Wantrouwig wezen.

O, was 't om doen éen stond
Me in 't hart te kijken,
Ge vindt in gouden schrift
Uw naam er prijken!

17-4-94.

XXIV.

ZE KWAMEN.

Ze kwamen nit verre landen weer,
Ze streken er op ons dakje neer,
Het oude, getrouwige vogelpaar —
Vader- en moértjen ooievaar.

Ze zeiden : « Mijn jongen, ge hebt geschreid, »
En vroegen : « Waar is uw jolige meid? »
Ik zuchtte : « « De liefde heeft hier gedaan,
't Jolige kind is heen gegaan. » »

« Is 't jolige meisken heen gegaan? »
En treurig keek ooievaar-moër mij aan.
En ernstig en droef klonk vaértjes woord :
« Dat heb ik van menschen al meer gehoord. »

Toen vleiden de vooglen zich dicht bij elkaar,
En staken de fluistrende bekken te gaar.
Wat lispten ze elkander het hart wel in?
« Geen trouwere liefde dan ooievaarsmin! »

20-8-94.

XXV.

ZOO ONHEILSPELLEND.

Zoo onheilspellend was de nacht nooit neergedaald.
Gitzwarte wolkenmassas renden, als bezeten,
Door 't lage, zwoele zwerk, — het eindlooze, ongemeten, —
En schenen monsters door den Satan zelf gemaald.

Elkander volgden zij, in dreigend, stormend ijlen,
Door 't woest orkaan gehitst met bulderend gefluit;
Verblindend rossig vuur schoot knetterend bij wijlen
Den opgesparden muil der helsche monsters uit.

Ik stond bij 't open raam en staarde op 't zwalpend licht,
En volgde ontroeringvol 't verwilderd wolkenhotsen,
Vernam in 't verre ver 't ontketend golvenklotsen
En dacht — waarom? — aan u, en sloot mijn venster dicht.

En gansch den langen nacht, bij 't razend storremloeien,
Heb ik van u gedroomd in 't zaligst visioen;
En mocht de hemeltrans van rosse bliksems gloeien —
Bij 't woeden van 't orkaan stal ik u zoen op zoen!

16-10-94.

AAN DE HAND
VAN HET
GUITIGE FEETJE

XXVI.

DE EEN WAS.

De een was een slanke madona gelijk,
Met slepend en ruischend gewaad,
Een diepen blik in 't gloedvol oog
En den trek van den ernst op 't gelaat.

En de ander scheen mij het guitigste kind,
Gerokt als een wordende meid,
De schalke lach op 't aangezicht
En om 't spotzieke mondje gespreid.

En, terwijl 'k vol eerbied naar de eene zag,
Stal de ander mijn hart en ziel,
En 't was voor de fee van 't jokkend rijm
Dat dra op de knieën ik viel.

De slanke madona met slepend kleed
Ging sprakeloos nu van daan,
En 'k ben aan de hand van 't guitig kind
Den dichtweg op gegaan!

27-9-94.

XXVII.

WAAR DROOMT?

Waar droomt mijn aardig heksken aan,
Met den blik op den kiezelgrond?
't Is of zij in diepe studie zocht
Hoe eens vroeger die kiezel ontstond.

De kiezelgeboort! Eerwaarde zaak —
Maar dat 's mineralogisch terrein!
En martelt mijn aardig heksken zich
Met zoo'n vragen het kinderlijk brein?

Mijn heksken zucht en lispt een naam;
Wis d'Omalus of Beudant? —
Neen, heeren der kundige wetenschap,
Het heeft er den schijn zelfs niet van!

13-4-94.

XXVIII.

FOEI, ECHO!

Foei, echo, dat 's niet mooi gedaan:
Verraderlijk hebt ge geluisterd,
En thans vertelt ge al de liedekens rond
Welke 't liefje me stil heeft gefluisterd.

Galant en heet zulk handelen niet —
Een meisje van schaamte doen blozen,
En, och, haar lieve kijkertjes
Bitterpareltjes te doen loozen.

Ik moest — meent ge — te vreden zijn,
Thans ligt me het lieveke aan 't herte,
En sus ik met zoenen bij de vleet
Hare blozende schaamte en haar smerte?

Weergasche snaak, ge hebt gelijk!
Vergeef me de gispende rede —
En, als we weer morgen samen zijn, —
Doe maar nog eens verraderlijk mede!

14-4-94.

XXIX.

WAS 'T LIEFJE-MIJN.

Was 't liefje-mijn een vischje
Dat hier in 't stroompje zwom,
Ik hengelde alle dagen
Van 's morgens vroeg erom.

En bleef de goudgeschubde
Mijn lokvlieg steeds de baas,
'k Zou hert en ziele kneden
Tot onweerstaanbaar aas.

Maar 't is een stugge kleine
Die barsch me steeds beziet,
En bijten aan mijn liefde,
Ach, God! ze wil het niet!

11-10-94.

XXX.

GE LIET.

Ge liet in kinderlijk vertrouwen
 Uw hartje tegen aan.
 Ge hadt zoo weinig ondervinding
 Nog opgedaan.

En met uw ongegrendeld zieltje
 Gingt ge de wereld in,
 Onkundig van de looze treken
 Der sluwe min.

Eilaas! Eilaas! Een schalke vijand
 Zag 't hartjen op de klink,
 En binnen was de guit gesmokkeld
 Op éenen pink.

Nu ligt ge in de ijzers van de liefde
 Geklemd!... Maar wat, ge lacht!
 Was 't open laten van het hartje
 Dan voorbedacht?

11-9-94.

XXXI.

HOE IK.

Hoe ik dat eindloos kussen
Maar nog niet heb verleerd?
Och, lieveling van mijn harte,
Ge stelt uw vraag verkeerd!

Hoe gij tot eeuwig zoenen
Mijn armen mond steeds kwelt —
Is 't zóo niet dat, in waarheid,
Het vraagje dient gesteld?

Kom, laat ons liever zeggen :
Der schuld heeft elk zijn deel;
Zoen ik u doodlijk gaarne,
Gij houdt van kussen veel!

4. 10-94.

XXXII.

'T IS GELIJK.

't Is gelijk, of bij dage
Ge me aanlacht of niet;
Me begroet met een schimp of
Een minnelijk lied.

Me de hand reikt of pruilend
Uw hielen me toont;
Met een lonk of een grijns me
Mijn liefde beloont.

In mijn droomen verschijnt ge
Steeds minzaam en zoet;
Op uw harte doet uren
Mijn hart zich te goed;

Op uw mond blijft de mijne
Geperst en geklemd,
Tot mijn ziele van wellust
In zaligheid zwemt.

Plaaag me, feeksje, bij dage
Zooveel het u lust :
Op mijn boezem te nacht moet
Uw hoofdje te rust!

13-8-94.

XXXIII.

EENS HAD.

Eens had me een oude tooveraar
Geleerd hoe hartjes te kapen,
En 'k heb mijn jongen tijd voorwaar,
Wat liefde betreft, niet verslapen.

't Moest alles mijn zijn, bruin en blond,
Niets kon mijn lonken weerstreven;
En mijn agenda is blauw en bont
Met de namen der liefjes beschreven.

Nu echter komen de rimpels aan
En tevens de grijzende haren,
En 'k voel me stil naar 't museum gaan
Waar ze de antiquiteiten bewaren.

En dood is de oude tooveraar,
Die kan me geen hulp meer verstrekken.
Wat rest me nog, o liefjesschaar,
Dan in weemoed af te trekken?

13-4-94.

XXXIV.

MIJN MEISJE BEZAT ER.

Mijn meisje bezat er een leelijken mops;
Die mops kon mijn aanzijn niet lijen,
En stoorde ons immer met grimmig gebrom
Als te zamen we zaten te vrijen. .

Zijn brommen nu baarde me luttel vrees,
Maar vatte ik de hand van mijn meisje,
De rakker sprong recht met een grijnzend gebit,
En grolde : « Wacht even een reisje ! »

En wou ik bijwijlen het lieve kind
Een zoen op de wangetjes drukken,
Cerberes bracht spoedig zijn veto erbij
En — reet me de broekspijp aan stukken.

Zoo'n vrijen had waarlijk den Satan verveeld,
En langer niet kon ik 't verdragen;
« De mopshond of mij — van beiden één ! » —
En de vrijer werd luchtig ontslagen !

21-8-94.

XXXV.

IN DICHTERLIJKEN MANESCHIJN.

In dichterlijken maneschijn
Slaapt 't huisje van de liefste-mijn.
O, was ik een straal der nachtvorstin,
Ik tuurde eens even haar vensterken in.

Een straal der mane ben ik niet,
Maar 'k weet een aardig liefdelied.
Dat lied nu hef ik smachtend aan —
Zal 't liefjes raamken open gaan?

Zal 't lieveken uit haar beddekijn
In den zachten, zilveren maneschijn?
En wenkt me zwijgend het handje-blank
Den weg langs de klimmende wingerdrank?

Ik zing en zing maar immer voort.
Slechts de wingerd welke 't liedje hoort;
Slechts de wingerd is bij mijn zang ontwaakt,
En die is in een barsche furie geraakt.

« Wat maakt ge daar al dat dwaas alarm?
Uw liefde droomt in het beddeken-warm!
Ze droomt dat gij ze vrijt en kust —
Laat haar en mij in ons droomende rust! »

Den wingerd moet ik braaf ontzien :
Die kan me helpen, later — misschien.
Dies buig ik voor 's wingerds overmacht,
En wensch hem zuchtend goeden nacht!

24-8-94.

XXXVI.

WIL IK DEN HOOIBOS?

Wil ik den hooibos dragen
Waaronder ge zweet en hijgt,
En uw aardig, lief gezichtje
De brandende vlamme krijgt?

De hoeve is nog zoo verre,
Bezwaarlijk raakt ge toe,
Want, ach, uw bloote voetjes
En arrempjes worden al moe.

Ge aanschouwt me zoo aanminnig?
Dat 's vast niet neen gezeid.
Komaan dan, op mijn schouders
Den geurenden last geleid!

Maar de een voor de andere liefde;
Ik neem uw hooivracht flus,
Neem gij, tot aan de hoeve,
Dees gloeienden minnekus!

28-4-94.

XXXVII.

'T WAS EVEN OF HIJ.

't Was even of hij de hoogte mat
Waarop zich de starren bewegen,
En zij de diepte te peilen zat
Van de zee aan haar voeten gelegen.

Of had hem wellicht de starrenglans
In een beeld der bezieling herschapen,
En zij — had de eeuwige barendans
Haar ondichterlijk in doen slapen?...

En dāt heeten die twee een godlijk uur
Van de zaligste liefde genoten!
O zielen gefluister! O kussen vol vuur!
O harten voor gansch eenen avondduur
Onstuimig op harten gesloten!

15-3-94.

XXXVIII.

HET VENSTERRAAM.

Het vensterraam was tegenaan,
 En 'k hoorde een oolijk liedeken gaan.
 Het liedje sprak : « Lief knapeliĳn,
 Wanneer zult ge eens mijn trouwste zijn? »

« Mijn hertje zucht, mijn hertje smacht,
 En 'k droom van u den ganschen nacht.
 Lief knapeliĳn, wat meerder spoed,
 Mijn zielken staat in laaien gloed! »

« « Mooi nimfjen — antwoordde ik op 't lied —
 Is 't mij dien ge in uw zang bediedt?
 O lijd niet langer droeve pijn,
 'k Wil seffens nog uw trouwste zijn! » »

« Tot vrijen voel ik 't hart me slaan,
En, heb ik 't vroeger nooit gedaan,
Kom, open uw raampje wijd en breed,
Tot vrijen ben ik gansch gereed! » »

Geen antwoord op mijn liefdezang,
Maar 'k hoor een slependen sloffengang.
Hop! wil de sprong van liefde licht —
Eilaas — daar vliegt het raampje dicht!

25-2-94.

XXXIX.

MIJN HART STEEKT VOL.

Mijn hart steekt vol van alles
Wat haar eens heeft behoord, —
Van kussen en lonkende blikken,
Van menig liefdewoord.

Een gansche vracht van zuchtjes
En traantjes steekt erbij,
Nevens eeden, zoo talrijk als plechtig,
Van eeuwige minnarij.

En gansch die oude rommel
Vervult het kamerkijn
Dat graag ik nu wilde verhuren
Aan een trouwer maagdelijn.

Dies liet ik iemand komen,
Die maakt me 't kamertje net,
En heden, ten langste morgen,
Is de huurbrief voor gezet!

25-3-94.

XL.

GELOOVEN.

Gelooven en wilde Sint Thomas niet,
Eerst moest hij het zien en beduimen.
En schoon me nooit iemand een heilige hiet,
Mij plagen dezelfde luimen,

't Is duidelijk u zeggen, die eeden van min,
Zoo vaak me platonisch gezworen,
En willen, mijn liefje, het hert me niet in,
't Is louter moeite verloren.

Maar zet bij den sleutel van 't liefdelied
Wat smakkende kussen als diezen, —
Meer vraag ik, mijn schat, van uw lippekens niet —
'k Zou langer geen twijfelaar wezen!

20-3-94.

XLI.

HIJ HAD.

Hij had zijn beste kleeren aan,
En versch gestreken linnen.
Hij zou om 's liefjes jawoord gaan,
Maar wist niet hoe beginnen.

Den ganschen nacht had hij gewaakt;
Veel boeken wild verslonden
Van louter liefdetaal gemaakt,
Maar niets erin gevonden.

Nu staat hij daar voor 't lieve kind,
Het hert van minne blakend,
Doch zwijgend — zwijgend, en ontzind
Slechts diepe zuchten slakend.

Toch heeft hij zacht haar hand gevat
En rechts en links gekeken.
Doodenzaam is het stille pad; —
Zal hij nu eindlijk spreken?

Hij kucht en kucht, en kucht alweer,
Naar ouden vasten regel,
En oogenschouwt een nieuwen keer
Den stillen doodschen wegel;

En opent moedig nu den mond
Om hart en ziel te ontlasten,
Maar stukt, en moet op d'eigen stond
Vlug naar zijn zakdoek tasten.

En gansch zijn ziele-heldenmoed
Is tot een snik geslonken,
En in een heeten tranenvloed
Erbarmelijk verdronken !

5-8-94.

XLII.

MIJ ZOND ER.

Mij zond er de Liefde eens een aardig exploot :
« Ik mocht haar niet langer bezingen;
'k Werd oud, zei 't gezegeld papiertjen, en kaal, »
En een boeltje nog hartlijker dingen.

De deurwaarder, die me 't bevelletje bracht,
Was een engel met rozige wangen.
Mijn arremen hebben haar middel omvat,
En ik hield haar al kussend gevangen.

En toen ze gekust was op wang en op mond,
Toen sprak ze zoo smeltend en teeder :
« De Liefde hier heeft zich bedrogen voorwaar,
Haar exploot krijgt ze onmiddellijk weder. »

En heeft nu die engel mijn zake gepleit,
En der Liefde haar onrecht bewezen?
Steeds dicht ik, als vroeger, van kus en van min —
En kreeg nimmer verbod nog te lezen!

19-8-94.

XLIII.

IK WENSCHTE.

Ik wenschte, lieve kleine,
Dat ge eens mijn biechtvader waart;
'k Heb voor uw luisterend oore
Een aardige zonde gespaard.

Die zonde vertrouwde ik niemand
Dan u, en u alleen,
Al weegt ze me op de ziele
Lijk reuzenmarmmersteen.

En, mocht mijn boete luiden,
Te voet naar Rome te gaan,
U minnen, smachtend minnen, —
Dát heb ik grof misdaan!

10-8-94.

XLIV.

DE MAAN HAD.

De maan had aan de sterren
Een drieste logen gezeid :
« Van nacht bleef gansch de hemel
Met grauwe wolken bespreid.

Onnoodig aan den hemel
Te lichten met pinkenden glans,
Dra vierden de elementen
Hun helschen sabbatdans. »

De sterren bleven binnen,
De maan kwam uit alleen,
En blikte, nieuwsgierige oude,
Onmiddellijk naar beneen.

Maar hoe ze keek, ze vond niet
Wat of ze had gedacht,
Al had ze ten gevalle
Haar kijkglas meegebracht...

Ik had haar strik geraden,
Ze wou ons alléén bespiën;
Maar stil hielden we ons verdoken
We lieten ons niet zien!

14-8-94.

XLV.

'K WOU DAT EENS.

'k Wou dat eens een Bell, of een ander,
Een slag telefoondraad uitvond,
Die teedere, minnende harten
Ongazien aan elkander verbond!

Zulks ware voor liefjes een leven, —
Vrijage bij dag en bij nacht!
'k Wed 'dat zulke vond elken jongen,
Ieder meisje in verrukkinge bracht.

Verbeeldt u — de jongen schiet wakker
Bij den glans van den dageraad,
En zend er zijn morgen-begroeting
Langs d'onzichtbaren liefdedraad.

« Halo! Is mijn liefjen al 't bed uit?
Halo! 'k Wensch haar 't herteken blij!
Halo! Bracht de nacht haar geen droomen
En die droomen golden ze mij? »

En 't liefje : « Halo, mijn beminde!
Bedankt voor den ochtendgroet!
Halo! Op betooverde vlerken
Snelt mijn zoen uwen zoen te gemoet! »

En een keuvelen dan zonder weerga,
Onderbroken door 't haastig ontbijt,
En weer dan voor uren en uren
Langs den aardigen kabel gevrijd!

En 's avonds, aleer te gaan slapen :
« Halo! Is mijn liefje al ontkleed?
Halo! Nog een zoen en een weerzoen
Eer mijn schat in haar beddeken treedt! » ...

Och Heere! Dat ware recht zalig!
Maar aan alles behoeft een besluit:
Schrijft de Staat of een geestige jankee
Op de kwestie geen prijskampjen uit?

16-4-94.

**VAN WAARHEID EN LOGEN,
VALSCHHEID EN VRIENDSCHAP.**

XLVI.

HET WOORD.

Het woord moest zijn de nagalm
Van wat in 't hart weerklinkt;
Het oog een trouwe spiegel
Waar gansch de ziel in blinkt.

Maar, ach, de taal der lippen
Is meermaals logenspraak,
En 't spiegelbeeld van de oogen
Slechts laf bedriegen vaak.

Waar is de mond welke immer
Der waarheid hulde doet?
Waar 't oog dat enkel schittert
Van echten waarheidsgloed?

Neem vrij de zon in handen,
Licht heel de wereld rond, —
En tel dan op de vingeren
Hoeveel ge er vindt!

8-10-94.

XLVII.

HET HART.

Het hart ligt me op de tonge,
Ik spreek zooals ik denk,
Heb steeds den brui gegeven
Van elken wijsheidswenk.

Want wijsheid die de waarheid
In iemands mond versmacht,
Die wijsheid heb ik immer
Uit gansch mijn ziel veracht.

'k Laat andren 't gulden zwijgen,
En, heet zulks onverstand,
Heen wil ik door het leven,
De waarheid op de hand!

10-9-94.

XLVIII.

EN KONDEN.

En konden de logens vlammen zijn
Die uit den monde kronkelen
Van hen, die vrank en recht in schijn,
De waarheid steeds verkonkelen!

En konden de logens padden zijn
Die van de lippen kruipen
Dergenen, wien slechts valsch venijn
Kan uit den gorgel sluipen!

Of was er de waarheid zilverklank,
De logen gekras van raven,
De waarheid regeerde de wereld allang,
De logen was dood en begraven!

19-10-94.

XLIX.

'K WOU DAT.

'k Wou dat, als 'k eens gestorven ben,
Ik al 't verdriet kon wikken
Waarin al wat mij heeft gekend
Zou dreigen — of niet — te stikken;

En terwijl ik in mijn grafstee lag,
Kon tellen de jaren — of uren —
Dat al dat bitter zielsverdriet,
Dat weenen en klagen zou duren!

'k Wed heel 't verdriet, de tranen erbij,
Woog nauw een handvol veëren,
En 'k zou al doodvergeten zijn
Eer de maden me kwamen verteren!

3-3-94

L.

IK HEB ER.

Ik heb er sinds twintig jaren
Zoovele ten grave zien gaan!
Die wijd ik, bij droevig herdenken,
Steeds immer den vriendentraan.

Hun zinken in de open klove
Schiep leemten in hart en ziel:
Het was of bij ieder verscheiden
Me een stuk van mijn eigen ontviel.

En die leemten, ze bleven leemten;
Raar vulde er zich eene weer aan,
Want zoo dikwerf heb ik voor valscheid
In plaats van voor vriendschap gestaan!

Zoo wordt er mijn hart al armer
Aan vrienden van 't rechte gedaan.
En rusten ze eens allen, die braven,
Onder 't eeuwig cipressen-groen,

Dan strooi ik me 't hoofd met assche,
Dan delf ik mijn eigen graf,
En wacht er den slag van den sikkel,
Mijn eigen doodsuur afl

5-2-94.

LI.

'K HEB JAREN EEN BOELTJEN ILLUSIES.

'k Heb jaren een boeltjen illusies gevoed;
Ze kleurden me zonnig het leven.
Eens werd in dien zonnigen kleurengloed
Een schop door de waarheid gegeven.

En de lichtjes, ze spatteden vonklend uiteen,
En, stoven ze spranklend ten hemel,
Dra keerden ze als vallende sterren beneen
In een zieltogend flonkergewemel.

En uit was de pret, de begoocheling dood
Die zoo lang reeds mijn ziel had bedrogen;
En de vriendschap van velen, zoo innig en groot! —
Ontkleed en ontmaskerd tot logen!

18-3-94.

LII.

EEN HEEFT.

Een heeft me straks de hand gedrukt
En mij zijn vriend geheeten.
Ik heb mijn hand uit de zijne gerukt,
Zijn valsheid hem verweten,

En vlak in 't vluchtend oog geblikt.
Hem kleurde 't rood de wangen
En 't woord bleef in zijn keel gestikt;
Ik — ging mijn verdere gangen!

12-3-94.

LIII.

MET BLOED.

Met bloed hebben we ons vriendschap
Bezegeld en — beklonken;
Den ganschen nacht uit bekers
Vol peerlenden wijn gedronken;
Den ganschen nacht de banden,
Die nauw ons 't hart omsloten,
Met druivenbloed, het zoete,
Bestendig overgoten!
En handen dat we drukten!
En eeden dat we zwoeren!
En hurrahs, vol van geestdrift,
Die daavrend opwaarts voeren!
Zoo lang — tot ons de vaaklust
Deed geeuwen en deed gapen,
En we allen rond de tafel
Stomstil zijn ingeslapen....
Nu is de roes verdamp't, en
Komt de een den andre tegen,
Van al dat luid gezweer wordt
Vol wijsheid maar — gezwegen!

24-8-94.

LIV.

DROP BIJ DROPPEL.

Drop bij droppel was me
't Hart gevuld met gal;
Van de valsche vriendschap —
Vriendschap! kwam het al.

Bittere tranen had ik
Waarlijk haast geschreid,
Maar ik dacht — om vrienden
Weenen — malligheid!

Was 't een aardig liefje
Dat me had verraên,
O dan, zonder tranen,
Had ik 't niet ontstaan....

Persend in mijn handen
Heb ik 't hart gevat —
Gansch den gallebuidel
In de sloot gespat!

19-10-94.

LV.

VIER DRAGERS.

Vier dragers moet ik maar hebben, —
Voor méer ben ik te licht; —
Die zetten op hun schouders
Mijn levenloos gewicht.

Die dragen me naar het kerkhof,
Niet met een slakkengang,
Maar ook niet op een drafken, —
Voor schokken ben ik bang.

En achter mijn lijk en zijn torsers, —
Alwie me heeft geliefd,
Alwie door mijn verscheiden
De ziel zich voelt gegriefd.

Maar neen, geen valsche vrienden,
Den rouw slechts op 't gezicht,
Of die zelfs bij 't gaan niet denken
Aan wien in zijn doodkist ligt.

Zoo zulke mijn bare volgen,
Richt ik me nog eens op,
En slinger doodenvloeken
Hun naar den valschen kop!

28-9-94.

NOG LIEDEKENS

VAN DEN

AMORSVOGEL.

LVI.

GRIJSHEID.

Grijsheid
 Is wijsheid,
 Zoo spreekt men al vaak;
 Weg, soort
 Van zegwoord,
 Ik vind u niet raak!

Haren
 Der jaren
 Vergrijsen mijn baard, —
 Lichtzin
 En dichtmin
 Heb ik thans gepaard.

Schrijven
 En wrijven
 Van liefde en van zoen,
 Weet ge,
 Zalks deed me
 De gekheid nu doen.

Grijsheid,
Bij mij zijt
Met onzin ge een paar;
Grijsheid;
Onwijsheid —
Dat spreekwoord is waar.

29-9-94-

LVII.

DE REDE ZEI.

De rede zei me: Kom,
Genoeg is 't nu gesold;
Met liefjes, liefde en kus
Te veel gezottebold, —
Uw haar wordt grijs,
Word, gij, maar wijs!

En 'k was in hoofd en zin
Door 't ernstig woord geraakt,
En 'k had bij 't ernstig woord
't Begonnen lied gestaakt; —
Mij scheen zóo waar,
't Betoog van 't haar!

Maar, zie, de liefde zond
Me een blozend, poezel ding,
En 't dingje bad zóo lief,
Zoó dringend: Och, herzing!...
Eilaas, eilaas!
'k Werd weder dwaas!

I-10-94.

LVIII.

KAN IK HET HELPEN.

Kan ik het helpen dat er
 Mijn hart is jong gebleven,
 De liefde erin, als eilooft,
 Steeds groenend blijft in 't leven?

Bezie zoo schamper lachend
 Het grijzen mijner haren
 Of 't rimplen niet van 't voorhoofd —
 Mijn jeugd is heengevaren.

Maar liefde schuilt niet immer
 In lokken, blonde of zwarte,
 Of achter rozenwangen, —
 De liefde schuilt in 't harte!

19-8-94.

LIX.

ZOO LANG ZE MIJ.

Zoolang ze mij al stoeiend zei :
Ge zijt me een beste jongen, —
Heb ik de liefde in mijn gemoed
In den donkersten hoek gedrongen,
Want haar geloofde ik niet.

Nu trad met zoo'n bedrukt gezicht
Het lieve kind me tegen,
En oogde me aan, den blik zoo nieuw,
Zoo schuchter, zoo diep verlegen,
En sprekend van zielsverdriet;

Dat, zei ze niets, geen donderslag
Me luider kon verkonden :
Dat meisje ligt met de smachtendste ziel
U aan de ziel gebonden
Voor aller eeuwigheid....

En 'k heb den stap tot haar gericht,
Ben ze aan het hart gevlogen,
Heb mijnen mond op den hare gedrukt
En op haar tranende oogen —
Maar niets heb ik haar gezeid!

20-2-94.

LX.

TRANEN.

Tranen — die zijn mij een weelde
Wanneer ik ze ween om u,
En die zalige weelde smaak ik,
Die weelde geniet ik nu.

Kom op mijn hart, mijn geliefde,
Dat ik u in de armen sluit,
Dan stort ik die gansche weelde
Op uwen boezem uit.

Kom op mijn hart, mijn geliefde,
En rust er kussend zacht,
Dan hul ik u, liefdedronken,
In al mijn paardenpracht!

24-9-94.

LXI.

IK HEB U.

Ik heb u ten grave zien dragen
Met den dolk van het wee in 't gemoed.
Rond mij hoorde ik zuchten en klagen
In den langen en plechtigen stoet.

Ik zag uwe kiste zinken
In de groeve der eeuwigheid,
En tranen aan oogen blinken
Die haast nimmer nog hadden geschreid.

Ik hoorde ze al stanen en hikken,
Toen de gapende kloof zich sloot;
En ik — had geen tranen of snikken,
Ach, mijn folterend leed was te groot....

Pas eenige dagen zijn henen;
Wie gedenkt uwer nog, lief kind?
Slechts hij die geen traan had te weenen,
En die toch u zoo zeer heeft bemind!

1-5-95.

LXII.

'K EN WEET NIET.

'k En weet niet wat het bedieden moet;
Als 'k u van bij aanschouw,
Mijn ziel ontvlamt er in laaien gloed,
En 't wordt mij om 't hert zoo nauw.

'k Wil spreken, maar mij schroeft een krop
De kele dicht en stom,
En wat ik doe — de benauwende prop
Wordt steeds er te kwellender om.

'k Wil lachen, maar de gulle lach
Verstijft me op lippen en mond,
En, wezenlooze drummel, ach!
Staar als een verlorene ik rond.

En zijt ge pas verdwenen, kind,
Mij breken ziel en hart;
Mijn klachten verstrooit de spelende wind,
Maar hij laat me mijn grievende smart!

10-1-94.

LXIII.

DE ZON HAD AAN DEN WIND.

De zon had aan den wind bevolen :
« Vaag me het luchtruim schoon en blauw;
Ik neem vandaag de gansche wereld
In oogenschouw. »

En mist en nevel zijn verzwonden,
En blakerend in haar hoogtijdglans,
Hangt, lachend, 't lieve beeld der zonne
Aan 's hemels trans.

En wijd en zijd haar blikken dwalen,
En rechts en links haar ooge schouwt
Of ergens hart door bittere rampen
Niet is benauwd.

Want zij, de zonne, heelt de smarten
Met zoeten straal en zachten gloed,
Giet reinen, lenigenden balsem
In 't droefst gemoed...

En alles juicht en alles jubelt;
En hartlijk juicht de zonne mee, —
Haar blik ontdekt er nergens sporen
Van lijdenswee.

O, zonnebeeld, ge wordt van jaren,
Uw oog verflauwt, uw zicht verzwakt;
Merk toch, hoe ik van liefde zuchtend
Lig neergesmaakt!

14-8-94.

LXIV.

O, WALS!

O, wals, hoor ik uw tonen dingelen,
Lijk zilverklokjes, fijn en hel;
Hoor ik uw tooverend notenklingelen
In warlend, dwarlend toetsenspel;

Mij is 't of zag ik 't floers verschuiven
Dat lang verzwonden tijden dekt,
Herinneringen lachend wuiven,
Uit jaren-ouden slaap gewekt.

En uit die schimmen van 't verleden
Treedt éene, schijnt me, luchtig voor,
Omkroneelt stout en ongebeden
Me 't lijf met armen van ivoor.

En meegerukt in duizlig slingeren,
Geniet ik ouden wellust weer,
Hervoeel ik 't persen zachter vingeren
En boezems hijgen als weleer;

Herzie ik engelen oogen lonken
Waar brandend, smachtend vuur uit spreekt,
Hergeef ik zoenen, liefdedronken,
Op 't mondje dat om zoenen smeekt...

O, wals, laat aan die hemeldroomen
Waarin mijn ziel zich wentelt thans,
Geen ruw ontnuchterend einde komen —
Duur eeuwig, zalige tooverdans!

18-10-94.

LXV.

ALS EEN DOLK.

Als een dolk is mij uw blik
Door 't hart gegaan.
Heb, onwetens, ik misschien u
Iets misdaan?

Dat ge mij een afgod zijt
Waar ik voor kniel, —
Schieten daarom bliksemflitsen
Uit uw ziel?

Straalt uw flikkrend oog daarom
Van scherp verwijt?
Zeg me dan, waarom ge, o kind, zoo
Aardig zijt.

Zeg me dan waarom ik u
Eéns heb gezien,
En, eilaas! behekst, betooverd
Ben sindsdien.

Ach, mijn liefde wrijft ge me als
Een misdaad aan!
Hand op 't hart — kon ik die misdaad
Niét begaan?

24-4-94.

LXVI.

BIJ ELKEN VERNIEUWDEN BLIKSEMSCHICHT.

Bij elken vernieuwden bliksemschicht,
Bij iederen donderslag,
Vloog ze aan mijn hals met bleek gezicht,
En gilte verwilderd : ach!

En de regen plaste bij stroomen neer,
En gudste van blad en blad;
Beschutten deed het priëel niet meer,
We werden er druipend nat.

Maar vlieden — daar kon niet aan gedacht!
Mijn lieveken op het hart,
Hadde ik een eeuwenlangen nacht
De hevigste stortzee getart.

28-4-94.

LXVII.

WAT OF.

Wat of die gulden vlinder daar,
Die van bloem tot bloeme snelt,
Elk geurend liefje met vollen mond
Aan het tokkelend herte vertelt?

Bemint hij ze al, de prachtige guit
Met goudgestikte wiek,
En klinkt in iederen bloemenkelk
Zoetstrelende minnemuziek?...

'k Wou ook zoo'n dartele vlinder zijn,
Maar 'k lei het anders aan :
Kiest hij de bloemen — ik, ik zou
Tot de prachtigste meidekens gaan!

3-7-94.

LXVIII.

EENS HEBT GE MIJ.

Eens hebt ge mij met stillen lach
Uw handje toegestoken.
Toen was me een zonnestraal der hoop
Door den zielemist heengebroken.

Maar ach, die zalige avondstond
Had nimmer volgelingen,
En 'k voel sinds meer en meer om 't hart
De nevelen zich verdringen.

Wen daagt een nieuwe zonnestraal
Om 't mistige floers te scheuren,
En mijn arme ziel die zucht en lijdt
Weer lachend op te beuren?

Wen komt een tweede licht van hoop
Me helder tegen lonken,
Of is mijn overweldigd hart
Door eeuwigen mist omklonken?

3-7-94.

LXIX.

WE WISTEN.

We wisten van de liefde niets,
En, aardig toch, niet waar?
We zochten steeds en overal
Een plekje naast elkaar.

We wisten van de liefde niets,
Maar zaten hand in hand,
En keken zwijgend naar de lucht
Of zwijgend steeds naar 't zand...

Eens legdet gij me rond den hals
Uw poezelig armenpaar;
Toen werd het mij zoo vreemd om 't hart
En om den mond zoo raar!

Toen staarde uw oog voor d'eersten keer
Zoo wonderbaar mij aan...
En in een weerzijdsch — langen zoen
Is 't licht ons opgegaan!

12-8-95.

LXX.

IEDER ZANDJE.

Ieder zandje van den wegel
Die door 't koren voert,
Was reeds honderdmaal betreden,
Door hun voet beroerd.

Ieder halmpje dat langs 't baantje
Prijkt met rijpende aar,
Kende 't uur van 't avonddrentelen
Van het vrijend paar.

En het oog van elke kolle,
Brandend tusschen 't graan,
Had ze bei zoo menigmaal reeds
Kussend voort zien gaan.

Och! ze minden de een den ander
Toch zoo zeer, zoo zeer!....
Wegel, halm en kollebloeme
Zien thans niemand meer!

13-8-95.

LXXI.

'K HEB ZELF.

'k Heb zelf in mijnen jongen tijd
Veel eeden van liefde gezworen,
Die kort nadien ik uit het hoofd
En uit het hart had verloren.

En als ik nu, bij zon en maan,
Gelieven hetzelfde hoor zweren,
Dan kan ik van mijn ouden mond
Het ongeloofslachje niet weren.

Maar — zwijgen doe 'k; ik zou voorwaar
Ertusschen geen woord willen spreken,
Dat van hun liefde, hoe broos van bouw,
Eén steentjen af zou breken!

10-3-94.

LXXII.

'T STRIJDT ALLES.

't Strijdt alles tegen de poëzie
Van 't oude leven.
Nu gaat men ons electrisch licht
Voor straatlicht geven.

Waar moet ge, o arme liefde, heen
Wen zonneluister
Den ouden troon vermeesterd heeft
Van 't avondduister?...

Vaarwel dan 't stille dwalen langs
Halfdonkere wegen,
Waarvan de nacht het zoet geheim
Steeds heeft gezwezen!

Vaarwel dan brandend kussen op
Verliefde monden,
Waarover maan of sterren nooit
Een woord verkondden!

En, hijgen op het zwoegend hart
Van d'uitverkoren, —
Vaarwel, vaarwel, 't is alles uit,
't Is al verloren!

De wetenschap wortt poëzie
Met koelen bloede; —
Wie neemt en liefde en poëzie
In zijne hoede?

8-2-94.

LXXIII.

'K HEB JAREN.

'k Heb jaren om uw liefde
Gevraagd, gesmeekt, gebeden;
Uw hart, van ijs of marmer,
Was nimmer te overreden.

Ach, wat al bitter lijden
Mijn ziel heeft moeten dragen, —
Een boekdeel waar te weinig
Om 't alles af te klagen.

Nu is het ijs gebarsten,
Het marmer stuk gesprongen,
En komt uw liefdevlamme
Door spleet en reet gedrongen.

Maar thans is mijne ziel in
Gevoelloos kwarts herschappen,
En mijn verstooten liefde —
Zacht in den Heer ontslapen!

5-5-94.

LXXIV.

HELDEN.

Helden, als eens Alexander,
Cesar en Napoleon,
Hadden bloedig soms te kampen
Vóór den groet der zegezón.

Lijken hoopten op tot bergen,
Velden slurpten stroomen bloed,
Vlammen teerden 't al tot assche
In haar rooden hellegloed!...

Gij zijt sterker dan die helden,
Blondgelokt, eenvoudig kind;
In welk hart uw blikken stralen,
Gij, ge komt en — ge overwint!

8-9-94.

LXXV.

ZOO 'T WAAR IS.

Zoo 't waar is dat hier namaals
 Al 't kwaad zijn straffe vindt,
 Wel hemel, hoe beklaag ik
 Uw lot, mijn arrem kind!

Want kwaad hebt ge bedreven,
 O, eindloos veel en groot!
 Ten eeuwigen vure doemen
 Ze u zeker na uw dood!

Uw wispelturig harte
 Heeft machtig leed gedaan.
 Ach, moet ge zóo beladen
 Ter laatste vierschaar gaan?

Doch neen! Nog kunt ge u redden:
Kom, reik me trouw de hand,
En zweer me onwrikbre liefde,
Maar — blijf uw eed gestand.

Staat ge eens dan aan mijn zijde
Voor d'opperrechter-staf, —
Die éene onwrikbre liefde
Koopt al uw zonden afl

9-10-94.

LXXVI.

EN OF ER.

En of er duizend jaren
Uw hoofdje knikt van neen,
En al dien tijd uw onwil
Mijn liefde laat alleen;

En of ge duizend eeuwen
Uw hart geketend houdt,
En bij mijn ziele-smeecken
Kopschuddend blijft en koud;

Eens wordt het hoofdje moede,
Eens breekt de keten stuk,
Eens snikt uw hart op 't mijne
Van smachtend zielsgeluk!

14-8-94.

LXXVII.

OCH, DWARSDRIJVERS!

Och, dwarsdrijvers zijt ge, gij, uren!
Lijk slakken kruipt ge heen,
Wanneer ons de tijd mag vliegen —
De stonden van pijn en geweën!

Maar zijn wij in weelde verzonken,
In hemelzoet genot,
Ge verzwindt als de vluchtende reeën
Voor het doodend buksenschot.

Wat kan het wel, uren, u schelen?
Och, keert uw rol eens om!
De lievekens van heel de wereld,
Ze smeeken u smachtend erom.

29-9-94.

LXXVIII.

HET BONTGEVEËRDE DUIVERTJE.

Het bontgeveërde duivertje
Zat zuchtend op het huis;
Hem drukte in snerpens zieleleed
Een zwaar ellendig kruis.

Zijn wijfje sloeg een sperwer — wreed
In 't lijf den scherpen klauw,
En bracht in 't vredig vogelnest
En ramp en smart en rouw.

Dat wes heeft ons het duivertje
Met roerend woord geklaagd,
En dikke tranen heeft mijn schat
Zich de oogen uitgevaagd.

En, vast zich klemmend aan mijn hart,
Zag huiverend zij omhoog;
Keek 't lieve kind of boven ons
Ook soms de sperwer vloog?

24-8-94.

LXXIX.

ZWOERT GE.

Zwoert ge der liefde dan
Doodlijken haat?
Meisje, ge kijkt er tóch
Altijd zoo kwaad,
Lonkt er een jongen u tegen!
Liefde, zoo smaalt ge met
Schamperen mond,
Liefde vindt nooit in uw
Ernstigen grond,
Weligen, bloeienden zegen!
Kom, filozoofje, zulks
Meent ge zoo maar!
't Liefdesontriemen, dat
Hangt aan een haar, —
't Is, ach, zoo vaak al gebleken!
Heeft eens de passende
Straal het gekust,
't Zaadje dat wis in uw
Zieletje rust, —
Andere taal zult ge spreken!

1-10-94.

LXXX.

EN THANS DAT.

En thans dat, eilaas, ik zoo verre
 Verwijderd ben van u,
 Hoe moet ik u, engel mijns harten,
 Bewijzen mijn liefde nu?

Vertrouw ik den winden mijn zuchten,
 Den echo mijn smakkenden zoen,
 Is 't zeker dat echo en winden
 Mijn liefdeboodschap doen?

De winden, ze toeven zoo willig
 Bij 't wiegelend, ruizelend riet;
 Vergeten ze in 't stoeiende koozen
 Mijn liefdes opdracht er niet?

En de echo — u moet het wel heugen —
Is 't schalkste gedaan van een guit;
Die heeft er zoo menige liefde
Met zijn plaagzieke tong al verbruid!

Prozaïsch, ach, moet ik u schrijven,
Al doe ik zulks tegen mijn zin; —
En zoo glijden mijn zuchten en zoenen
De bronzen brievenbus in!

27-9-94.

MENGELDICHTJES.

LXXXI.

ONS TAALRECHT.

Ons taalrecht is een heilig recht,
We zullen 't nooit verzaken.
Wat smaad zich aan ons pogen hecht',
Wat onwil ook ons recht bevecht' —
 Nooit leggen wij
 Het hoofd erbij —
Eens moet ons Dietsch, van banden vrij,
 In Vlaanderland ontwaken!

Hoe lang reeds houdt ons kampen aan!
Maar duurde 't eeuwentijden,
Steeds wappren zult ge, o Dietsche vaan,
Steeds hooger wappren, hooger gaan!
 Wij zweren u hou,
 Wij zweren u trouw,
En hebben tand en hebben klauw,
 Keerlenmoed
 En Klauwaartsbloed
Om voor ons Dietsch te strijden!

En sneven wij eer 't dierbaar pleit
Volstreden is, voldongen,
Ons volgt, ten zelfden kamp bereid,
En heir van kloeke jongen,
Met de eigenste leus in 't hart,
Die smaad en onwil tart;
Met de eigenste hou en trouw,
Met d'eigensten tand en klauw,
Keerlenmoed,
Klauwaartsbloed,
Om voor ons Dietsch en Dietsche rechten,
Door elk gevaar, door elken nood,
Op leven en dood,
Den taalstrijd voort te vechten!

1893.

LXXXII.

DE BOOM.

Boom, met uw besneeuwde kruin,
 Waar is 't jeugdig groen en bruin
 Uwer lentedagen?
 Afgeschud en voortgejaagd
 Langs den wegel saamgevaagd
 Door de wintervlagen?

Vinken sloegen hel en schel,
 Merels floten flink en fel
 In uw dichte twijgen.
 Thans is 't eenzaam in uw hout,
 Eenzaam, stom en doodsch en koud —
 Alle liederen zwijgen.....

Boom, ge zijt des levens beeld:
 Mild met blad en bloem bedeed,
 Vol van tooverzangen,
 Lijkt ge 's levens ochtendfeest, —
 Jong de ziel en frisch de geest,
 't Hart vol zoet verlangen!

Maar met kaalgezweepten kop,
 Maar berijpt van stam tot top,
 Zijt ge 't beeld des grijzen,
 Die, naar geest en ziel geknakt,
 Eens nog naar een lente snakt
 Die niet meer zal rijzen!

20-1-94.

LXXXIII.

ELK BLOEMEKEN.

Elk bloemeken in de gaarde
 Had zijn elvelijn, —
 Stil-droomende gelieven
 In bleeken maneschijn.

En terwijl de lichtende sikkel
 Aan 't hooge spansel hong,
 In ieder geurend kelkje
 De min een liedje zong.

Op ieder kleurig blaadje
 De pareldauw ontsproot —
 Kristalliseerend kussen
 Van elven, trouw ter dood...

De nacht was lang; te kort toch
 Voor bloem en elvelijn.
 Waarom duurt ge niet eeuwig,
 O bleeke maneschijn?

De nacht was lang — maar ginder
 De zon ter kim ontschiet,
 En bij haar sprankelend stijgen
 Gansch de elvenschare vliedt...

Nu prijken bloem en bloeme
 Met paarden van stralend robijn,
 Maar zuchten in al haar luister:
 O ware 't weer maneschijn!

5-1-94.

LXXXIV.

WAAROM, O ZON?

Waarom, o zon, zinkt ge elken avond
Van afgunst rood,
In der zeeën schoot?
Benijdt ge, kwaad, en maan en sterren
Haar eenvoudige pracht
In den droomenden nacht?

O, laat die lieve stille lichten
Hun beurt van glans
Aan 's hemels trans.
Gij toch blijft steeds de fiere zonne
Waar 't al voor knielt,
Die 't al bezielt!

En lispt de dichter soms den sterren —
En maneschijn,
Een liedekijn —
Hij juicht in forsche, grootsche tonen,
Bij 't sprankelend vuur
Van 't ontwakingsuur!

29-8-94.

LXXXV.

OP DE EENE GRAFTERP.

Op de eene grafterp geuren
Er bloemen vol wondere pracht;
Bij de andre houdt enkel een treurwilg
De sombere doodenwacht.

Soms knielen voor den bloemhof
Er mægen en vrienden bij een;
Het graf met zijn treurige wilge
Blijft moederziel alleen.

En terwijl tusschen 't bloemenwalmen
Hier vroom een bede suist,
Hooft ginds de vergeten doode
Slechts zijn wachter die wiegelend ruischt!

10-5-95.

LXXXVI.

DE ZON IS BIJ WIJLEN.

De zon is bijwilen een speelziek
 En stoeiend kind gelijk :
 Daar neemt ze achter wollige wolkjes
 Als achter een trunk de wijk.

En de bloemen die bloeiden en geurden,
 En de vooglen die zongen in koor,
 Ze houden en walm en lied in,
 Schouwen zoekend naar 's zonnekens gloor.

Daar kijkt er de schalke lachend
 Van achter een wolkjen uit,
 En trekt er naar bloemen en vooglen
 Een gezicht als een schellemsche guit.

En nu walmen van her de geuren,
 En van her klinkt de vogelzang, —
 En dat stoeiende zonneverstecken
 Duurt den heelen namiddag lang!

27-9-94.

LXXXVII.

O, MOCHT IK.

O, mocht ik me 't plekje kiezen
 Waar 'k graag wou begraven zijn,
 'k Verkoor mij er eentje gelegen
 In eeuwigen zonneshijn,

Waar vogelen steeds kwinkelen
 In nimmer verwelkend groen,
 En 's avonds de vrijende parkens
 Hun voorraad van kussen op doen.

Daar lag ik te vree in mijn wade,
 Onder wat ik het meest heb gemind, —
 Onder zonneglans, neuriënd loover,
 En de lachjes van 't kussende kind!

21-4-94.

LXXXIII.

DIE VOGELN.

Die vogelen hebben geen eerbied
 Noch eenig gevoel in 't hart;
 Ze mengen hun schaatrend gekwetter
 Met de snikken der menschlike smart.

Ze fladderen zoowel in cipressen
 Als in bloeienden jasmijn,
 Hun heil is een wiegelend loover
 In gouden zonneschijn.

Begraaf uw aanbedene dooden
 Met het grievendste zielelij, —
 De vogelen op het kerkhof,
 Ze zingen steeds luchtig en blij!

Ze zingen en schaatren en juichen
 En joelen er onbeschoft,
 Terwijl 't afscheid van magen en vrienden
 Op de kist des gestorvenen ploft.

Ze zingen en schaatren en juichen;
 Wat gaat hun ons lijden aan!
 Zijn de menschen, zoo denken de vooglen,
 Met óns nijpenden weedom begaan?

11-4-94.

LXXXIX.

BOVEN DE GROENENDE KERKHOFTERP.

Boven de groenende kerkhofterp
 Wiegelt een treurwilg zijn blaren;
 Heimvolle stilte beheerscht het veld
 Waar ze de dooden bewaren.

Doch in den treurwilg een vogel huist,
 Wonder van maaksel en véeren,
 Die bij den zilveren maneschijn
 Droevig soms kan kwinkeleeren.

Onder de terpe de dichter leit,
 Jeugdig geknakt en gestorven;
 Eindlooze smarte had 's levens heil
 Vroeg bij den dichter bedorven.

Dood is zijn hart — maar zijn ziel zweeft voort,
 Dichtend haar treurige sagen:
 Hoort ge den vogel in 't wilgenloof —
 Zoo hoort ge haar zuchten en klagen!

20-8-94.

XC.

AAN 'T PUNTJE VAN.

Aan 't puntje van een rozenblad
Hangt fier een regendrop,
En waant zich in den zonneglans
Een diamanten knop.

En ja, hem straalt een kleurig licht
Langs alle kanten uit,
Als was de nietige waterdrop
Iets meer dan regenspruit.

Het dropken zwelt, van hoogmoed vol,
Weldra een erwt gelijk,
Een windje waait, het dropken valt —
En wordt ellendig slijk!

10-2-94.

XCI.

VRAAG IK HET.

Vraag ik het aan de wolken,
Die glijden me stom voorbij,
En schijnen ieder te denken —
Wat ~~wie~~ dat mensch van mij?

Vraag ik het aan de sterren,
Die pinklen me vriendelijk toe,
Maar van een vertrouwlijk vertellen
Komt nimmer ba noch boe,

En de maan knipt heimvol de oogen
Van het ronde gulden gezicht,
Doch laat me met één beduiden --
Daarover is 't mondje-dicht.

Zoo kom ik van niemand te weten
Wat ginder verre geschiedt.
Rijst boven den ether de Hemel
Of ligt er het eindeloos Niet?

20 12-94.

XCII.

IK STA HIER.

Ik sta hier te bloeien in 't eenzaam woud,
En niemand geniet van mijn geuren;
Het is hier zoo akelig duister en koud —
Wat baten me geuren en kleuren?

Lief meisje, wier voet in het woud is verdwaald,
Och, laat me de zon eens aanschouwen!
Mij heeft eens een vlieg van den hemel verhaald,
O, wijs me dien hemel, den blauwen!

Kom, pluk zonder vrees van den stengel mij af,
'k Mag langer de zonne niet derven;
En wordt eens uw boezem ontijdig mijn graf,
Den hemel zien, wil ik, en sterven!

20-8-94.

XCIII.

IN 'T GROENE GRAS.

In 't groene gras, bespikkeld
 Met bloemkens, geel en rood,
 Ligt slapend een mollige kleine
 Het blozend gezichtje bloot.

Het berkenloover wiegelt
 Beschuttend over 't wicht,
 En weert er de plagende stralen
 Der zon van het droomend gezicht.

De zon is wel te weren,
 De gouden vlinder niet
 Die even, na dartel omhelzen,
 Zijn madeliefje ontvliedt;

En fladderend aan komt snellen,
De wiekjes samen slaat,
En — waant hij 't een bloeiende roze —
Zich zet op het blozend gelaat.

Ons droomend wicht schrikt wakker,
Wrijft heftig de oogjes klaar,
Ziet het vlindertje vluchten — en waggelt
Het na met een juichend gebaar!

11-10-94.

XCIV.

ACH, ZON!

Ach, zon, verstaat ge 't bittere niet
 Van 's menschen levensleed,
 Dat ge onverschillig alles hult
 In 't zelfde glansenkleet?

Der vreugde past uw gouden straal,
 Niet aan de zielepijn;
 Die nijpt het lijdend hart te meer
 Bij prachtigen zonneschijn.

Verguld den weg van hem wien 't heil
 Geleidt bij elken pas,
 Maar doof uw tergend licht op 't pad
 Welk steeds vol doornen was!

18-10-94.

XCV.

ZE WAREN.

Ze waren het leven doorgestaan
Langs een eindlooze bloedige dorenbaan.
Wat zielezonnenschijn bediedt,
Dat kenden, dat vermoedden ze niet.
Wie had ze beide saam gebracht
In een lang verleden droeven nacht?
Wie stiet ze gepaard in 't levenskrijt,
En gaf hun 't bevel: gaat, leeft en lijdt?....
Ze gingen — en steunden elkaer in 't spoor;
Ze leefden — een gansche leven door;
Ze leden als nooit éen heeft gedaan,
En niemand was met hun lij begaan.
En niemand gevoelde in 't zielloos hart
Een zweem van meelij met hun smart....
Een toch ontfermde zich op 't end,
Heeft deernis met hun lot gekend:
Een nacht — gezegend was die nacht —
Heeft saam ze de Dood naar 't graf gebracht!

18-8-95.

XCVI.

KON IK ZOO HOOG.

Kon ik zoo hoog me verheffen
Als de leeuwrik in jublend gezang,
Spoedig ontplooid ik de vierken,
En het stijgen ging ras aan den gang.

Met enkel, als reisgoed, mijn luitje
En wat vroolijken, luchtigen zin,
Wiekte als een zomersche vogel
Ik de blauwende luchtruimte in.

Ginder dan — duizenden vaders
Boven 't wqelen van 't wereldsche dal —
Gorgelde aan wolken en hemelen
Ik mijn lustigste liedekens al.

Want hier, onder 't menschengewemel,
Vindt de dichter zoo luttel gehoor,
Giet zijn kostbare rijmende paarden
Meestal kuikens en ganzen voor!

18-8-95.

XCVII.

LIEF MEISJE.

Lief meisje, met uw gullen lach
En uw onschuldige oogen,
Sliepe ook in 't diepst van uw gemoed
Het zaad van later logen;

Droegt ge ook in de engelreine ziel
De kiem dier vrouweneeden
Die, trouwloos, al zoo menig hart
Van smarte krimpen deden;

Mijn eigen vroeger lij bewust,
Mijn vroeger eigen snikken,
Drukte ik u liever op mijn borst
In éenen zoen te stikken!

20-9-95.

XCVIII.

DE KLOKKEN LUIDEN.

De klokken luiden
En wekken me in 't hart
Herop het gevoel van
Verledene smart.

Eentonig tappen —
Waarom, waarom
En laat ge mijn wee niet
Voor eeuwig stom?

Ik had ze begraven,
Die bittere pijn,
En waande — het zoude
Voor immer zijn.

Gij bengelt en kondigt
Nieuw sterven aan —
En doet er mijn zielswond,
Aan 't bloeden weer gaan!

19-8-95.

XCIX.

HET OUDJE RILT.

Het oudje rilt als 't poppelblad;
Hij telt bijna honderd jaren;
Stram is het been, het oog is mat,
En wit zijn de weinige haren.

En rimpels doorploegen 't gele vel
Van handen en voorhoofd en wezen;
Hij lijkt een Egyptische mummie wel,
Voor een wijl uit haar zwachtels verzezen.

De zonne straalt, de vogel zingt,
De velden, ze lachen en bloeien;
Maar niets dat tot zijn ziele dringt,
Of zijn blikken nog schijnt te boeien.

Is alles dood in 't oud gemoed,
Tot den laatsten vezel versleten?
Is 't een lijk dat in den lentegloed
Door de wereld daar blijft vergeten?

Neen, dood is 't oude harte niet,
Al raakt hem geen voorjaars herleven,
Noch 't nieuw luidgalmend lentelied; —
Eén snaar is gevoelig gebleven.

En, raak die eenige snaar niet aan,
Spreek niet van Napoleon's tochten,
Of 't oudjen is ijlings opgestaan, —
Want hij heeft onder hem gevochten.

En zijn blik, zoo dof, krijgt licht en glans,
Niet langer nog rillen zijn leden,
En hij brabbelt een woord soldatenfransch
Uit zijn eindloos verwijderd verleden.

Och, 't is niet dat hij den held vergoedt
Die de wereld eens heeft doen beven;
Voor hem is Napoleon lang ook dood,
Uit zijn boek der herinnring geschreven.

Maar toen hij naar Friedland en Austerlitz
Met de Franschen is heen getogen,
Toen droeg hij onder zijn boezem iets, —
En dat is hem nimmer ontvlogen.

Hij minde 't marketentsterkind
Dat hem heel 't regiment bemiddde,
En dat, voor andere lonken blind,
Hem alleen hare liefde wijdde.

Hij minde 't meisje, zoo flink ter hand,
Zoo geheel uit een lach als gesneden,
Zoo prettig in 't keursje van amarant,
En niet bang als er diende gestreden.

Niet bang — want hoe menigwerf had zij
Naast hem niet de rangen gesloten,
En, 't geweer in de vuist, steeds luchtig en blij,
Op de drommen des vijands geschoten!

Hij minde dat kind — en in Friedlands slag
Is al zijn geluk verzwonden :
Eén kogel sloeg op dien naren dag
Twee diepe bloedende wonden.

Een wond die 't marketentsterkind
Op 't veld van eer deed sneven,
En een die van hem, dien ze had bemind,
De vreugde vernielde van 't leven.....

En jaren en jaren verliepen sinds;
 Een oudje werd de arme beminde,
 Die honderdjarig, alleen en kindsch,
 De dood verbeidt onder zijn linde.

Maar is elk lichtjen uitgegaan,
 Elke andere geestes-genster,
 Nog voelt hij soms het harte slaan,
 Het hart voor zijn marketenster!

25-4-94.

C.

DAAR HEB IK EENS.

Daar heb ik eens moeten lachen
Zooals ik nog nooit heb gedaan :
Twee aardige meidekens kwamen
Te zaam langs de beke gegaan.

Ik zat een kwartiertje te droomen,
Veel speeltijd en heb ik niet,
Maar als er een poosjen af mag,
Dan toef ik in 't ruizelend riet.

Want 'k houd bovenal van de koelte,
Dat maakt me de hersenen frisch,
En graag zie ik 't zwermen der muggen
Bovend 't wiegelend waterlisch.

Een drollig plezier, zult ge zeggen.
Maar heb ik me zelven gemaakt?
Met die malligheid ben ik geboren,
En — reeds diep in de veertig geraakt!

Nu, anderen, schijnt het, houden
Nog meer van het koele der vliet,
Al zijn ze voor 't zwermen der muggen
En haar gonzende zingen zoo niet...

Mijn gazellekens staken het neusken
Eerst links en dan rechts in de lucht,
Doch snoven geen dreigenden onraad,
Nog vatt'en geen komend gerucht.

Want, 'k geloof wel, de dreigende onraad
Bleef stil als een doode in zijn graf,
Al spiedde door hulpzame spleetjens
Hij beide gazellekens af.

En giechelend ging nu het paarken
Te water stap voor stap,
En lichtte de korte rokjes
Steeds hooger bij elken trap.

En plaste, lijk speelsche nimfen,
In 't heldere beekje rond,
Terwijl ik met kloppend herte
Voor de spleetjens te gluren stond.

En immer maar hooger de rokjes,
Hoe dieper het water werd;
En immer maar wilder 't geroffel
In mijn rommelend, trommelend hert!

Toen werd me het ooge zoo waatrig
Dat ik niets meer bespeurde noch zag,
En vergeefs met verlangende blikken
Voor de spleetjens te kijken lag...

Op 't eind kwamen beiden over
En stonden me vlak ter zij;
En daar ik nu 't hoofd uit het riet stak,
Zoo bespeurden de lievekens mij.

En ze keken er zóó beteuterd
En beschaamd elkander aan,
Dat ik 't uitproesten moest van lachen, —
'k En kreeg het niet anders gedaan.

En toen ik van lachen moe was,
Ze stonden nog immer ontzind;
Toen heb ik haar plechtig beteekend:
Stom was ik, doof en — blind!

15-4-94.

LAATSTE RIJMPJES.

CI.

DE WIND IS MOEGERBLAZEN.

De wind is moegeblazen,
 Heeft loom, langs beek en weid',
 Zijn reuzenhoofd en — leden
 Ter stille rust geveid.

De dalende zomerzonne
 Beglimt zijn duttend gezicht;
 De vogelen zingen hem fluistrend
 Een wiegend sluimerdicht.

En murmelend kabblen de golfjes
 Hem voorbij in spelenden lust,
 Besprenklen met koelende paarlen
 Zijn droomende avonddrust.

Gij, bloemen, laat u niet wachten,
 Maar geurt van heinde en veer
 Uw zoetste hemelwalmen
 Den slapenden reus ter eer!

29-9-95.

CII.

HIER, LEEUWRIK.

Hier, leeuwrik, is een liedekijn;
Ik schreef het voor mijn lief;
Wilt ge eens mijn liefdebode zijn,
Mijn zingende minnebrief?

Mijn liefje woont in 't hooge blauw,
Zoo ver, zoo eindloos ver!
Eens was 't een kind zoo schoon als trouw,
Thans is 't een hemelster.

Och, stijg bij 't eerste morgenlicht
De purpere wolkjes door,
En zing mijn brandend zielsgedicht
Aan 't mooie sterreken voor!

Zijn zoetsten lach voor uw gezang
Schenkt u mijn lievekijn,
En ik — ik zou den morgend lang
De zaligste droomer zijn!

29-9-95.

CIII.

HIER, LERCHE.

Hier, Lerche, ist ein Liedchen-fein;
 Fürs Liebchen ich es schrieb;
 Willst du der Minnebote sein
 Bei meinem süßen Lieb?

Mein Liebchen wohnt in blauen Höh'n,
 So fern, so endlos fern!
 War einst ein Kind so treu, so schön,
 Ist jetzt ein Himmelstern.

Steig bei dem ersten Morgenlicht
 Das purperne Zelt hinein,
 Und sing mein flammendes Lobgedicht
 Dem hübschen Sternelein.

Sein' liebsten Lach mein holdes Kind
 Dir schenkt für dein Gesang,
 Und ich — am seligsten gesinnt
 Wär' ich den Morgen lang!

30-3-93.

CIV.

'K ZONG.

'k Zong in den avondwind
Heimlijk een liedekijn;
'k Stond in het gaardelijc
Van 't lieve kind.

't Windeke, plagend, woei
't Liedje van kus en min
's Lievekens raamken in; —
Windetje, foei!

't Raampje bleef open staan,
En in den avcndgloed
Keek er het liefje-zoet
Lachend mij aan!

3-10-95.

CV.

WAAROM 'K ZOO LUTTEL.

Waarom 'k zoo luttel van bier en wijn
In mijne liederen zing?
Och, voelt men iets anders dan minnedorst
Bij een lief en poezelig ding!

En minnedorst — kan die gelescht
Met een teuge schuimenden drank,
Zij 't ook het fijnste sap, geperst
Uit den tros van den wingerdrank?

Ja, 'k mag wel graag een glasje bier
Of een roemer vonklenden wijn —
Maar minnedorst kan slechts gelaafd
Door een kussend paar lippekens zijn!

12-10-95.

CVI.

AAN EENEN DIEPBETREURDEN DOODE.

Heeft u mijn mond niets togedacht,
Toen ge in uw graf waart neergezonken;
Geen woordenpraal, geen redepracht
Uws vriends bij uwe kist geklonken;

Kon aan mijn oog, van weenen moe,
Nog nauw een enkle traan ontalippen,
Mijn ziel snikte u het afscheid toe
Dat aan de keel niet wou ontglippen.

En toen ik, bij het henen gaan,
Uw graf de hand heb toegestoken,
Dan — scheen mij — heeft, in weemoedstraan,
Uw stem 't vaarwel me toegesproken.

13-10-95.

VIER VERSJES,

DE DUITSCHE DICHTERES

JOHANNA AMBROSIUS

NAGEDICHT.

CVII.

ACH, HAD IK VROEGER U GEZIEN.

Ach, had ik vroeger u gezien,
Zelfs voor een enklen stond,
Ik zegende dat oogenblik
Nog met den veegen mond.

Ach, had ik vroeger u bemind,
Gij, engel op deze aard,
Mij waar' de hemelzaligheid,
Neen, niet benijdenswaard.

Ach, had ik vroeger u bemind,
Bemind slechts in een droom,
Hing thans niet mijn verwelkte hoop
Dood aan mijn levensboom!

25-10-95.

(Joh.-Ambr. Gedichte.
Ach, hätte ich früher dich gesehn.)

CVIII.

ZOMERNACHT.

Met wijdgeopende armen
 Komt stil de nacht,
 Drukt veld en woud en weide
 Aan 't herte zacht.

Omhult met lichten sluier
 En struik en boom,
 En wiegt de gansche wereld
 In zoeten droom.

Vergeeten heeft nu de aarde
 Haar daaglijksch wee;
 Ik hef mijn oog ten hemel
 In vrome bee.

Een vogel zie ik wieken
 Naar 't hooge blauw, —
 Ach, of hij maar mijn ziele
 Meenemen wou!

24-10-95.

(Joh.-Ambr. Gedichte,
 Sommernacht).

CIX.

AAN DEN HEMELBOOG.

Aan den hemelboog sterren
Vol fonklende pracht;
In de diepte mijns herten
Zwarte, stormende nacht.

Over woud, over weide
Hel glimmende dauw;
Langs mijn doodsbleeke wangen
Doffe tranen van rouw.

Overal diepe ruste,
Kalmheerschende vree;
In mijn brandende hersenen
Eéne vlammende zee.

En het woelt er en raast in
Verterenden gloed,
Tot mijn ziel uit mijn assche
Eensdaags opstijgen moet.

25-10-95.

(Joh.-Ambr. Gedichte.
Himmel voller Sterne).

CX.

VERGELDING.

Als kind heb ik wel nooit geteld
Onder de goede.
Ik zweepte graag den stillen vloed
Met scherpe roede.

Hoe dieper dan door 't watervlak
Mijn slagen sneden,
Hoe vreugdiger de kinderborst
Ze juichen deden.

Nu zweept me zelf' het harde lot
Tot zielsverbloeden.
Is dat vergelding om het werk
Der speelsche roeden?

Het zij; maar hoe me 't zweepen striemt,
Niets laat ik blijken;
'k Wil ongeweten van den vloed
In 't eind bezwijken.

25-10-95.

(Joh.-Ambr. Gedichte.
Vergeltung).

NAZANG.

Ieder vogel
 Zingt zijn eigen lied.
 Allen zijn het
 Nachtegalen niet,
 Leeuweriks, die
 Zwevend in de wolken,
 't Zielsgevoel met
 Hooge stem vertolken.

Velen zijn van
 Meer bescheiden zang;
 Kweelen stille
 Gansch hun leven lang;
 Stijgen fluitend
 Niet en onverlegen
 't Helle — blanke
 Licht der zonne tegen.

Diepeenvoudig
Is hun zielelied;
Maar veracht hun
Zingen daarom niet:
Elken vogel,
Hóog — of óngeprezen,
Is zijn plaats in
't Woudkoor aangewezen!

20-9-93.

INHOUDSTAFEL.

LIEDEKENS VAN DEN AMORSVOGEL.

	bladz.
I. 'k Heb lange, lange jaren	3
II. En als ge	5
III. Nooit is er.	6
IV. Ik had der blauwe duive	7
V. Och, kind	8
VI. De zonne had heftig.	9
VII. In den avondzonneshijn	10
VIII. Ik heb het	11
IX. Ze zeggen	12
X. De wind waait	13
XI. Ik weet u	14
XII. Om heur hartsbloem	15
XIII. Soms heb ik	16
XIV. Tusschen	17
XV. Ge woudt	18
XVI. De bloemen	19
XVII. Kom ik bij dag	20
XVIII. Als eens	21
XIX. Toen stond ze	22
XX. En denkt ge	23
XXI. Ik hadde	24

XXII.	Ge zijt	25
XXIII.	Mijn heilig hartsgeheim	26
XXIV.	Ze kwamen	27
XXV.	Zoo onheilsPELLend	28

AAN DE HAND VAN HET GUITIGE FEETJE.

XXVI.	De een was	31
XXVII.	Waar droomt?	32
XXVIII.	Foei, echo!	33
XXIX.	Was 't liefde-mijn	34
XXX.	Ge liet	35
XXXI.	Hoe ik	36
XXXII.	't Is gelijk.	37
XXXIII.	Eens had	39
XXXIV.	Mijn meisje bezat er.	40
XXXV.	In dichterlijken maneschijn	41
XXXVI.	Wil ik den hooibos?	43
XXXVII.	't Was even of hij	44
XXXVIII.	Het venster raam.	45
XXXIX.	Mijn hart steekt vol.	47
XL.	Gelooven	48
XLI.	Hij had	49
XLII.	Mij zond er	51
XLIII.	Ik wenschte	52
XLIV.	De maan had.	53
XLV.	'k Wou dat eens.	55

VAN WAARHEID EN LOGEN, VALSCHHEID EN VRIENDSCHAP.

	bladz.
XLVI. Het Woord	59
XLVII. Het Hart	60
XLVIII. En konden.	61
XLIX. 'k Wou dat	62
L. Ik heb er	63
LI. 'k Heb jaren een boeltjen illusies	65
LII. Een heeft	66
LIII. Met Bloed.	67
LIV. Drop bij drop.	68
LV. Vier dragers	69

NOG LIEDEKENS VAN DEN AMORSVOGEL.

LVI. Grijsheid	73
LVII. De Rede zei	75
LVIII. Kan ik het helpen	76
LIX. Zoo lang ze mij	77
LX. Tranen.	78
LXI. Ik heb u	79
LXII. 'k En weet niet	80
LXIII. De Zon had aan den Wind	81
LXIV. O, Wals!	83
LXV. Als een dolk.	85
LXVI. Bij elken vernieuwden bliksemschicht	87

	bladz.
LXVII. Wat of	88
LXVIII. Eens hebt ge mij	89
LXIX. We wisten	90
LXX. Ieder zandje	91
LXXI. 'k Heb zelf	92
LXXII. 't Strijdt alles.	93
LXXIII. 'k Heb jaren	95
LXXIV. Helden	96
LXXV. Zoo 't waar is.	97
LXXVI. En of er	99
LXXVII. Och, dwarsdrijvers	100
LXXVIII. Het bont gevêerde duivertje	101
LXXIX. Zwoert ge	102
LXXX. En thans dat	103

MENGELDICHTJES.

LXXXI. Ons taalrecht	107
LXXXII. De Boom	109
LXXXIII. Elk Bloemeken	111
LXXXIV. Waarom, o Zon?.	113
LXXXV. Op de eene grafterp	114
LXXXVI. De zon is bij wijlen	115
LXXXVII. O, mocht ik	116
LXXXVIII. Die vogelen	117
LXXXIX. Boven de groenende kerkhofterp.	119
XC. Aan 't puntje van.	120

	bladz.
XCI. Vraag ik het	121
XCII. Ik sta hier	122
XCIII. In 't groene gras	123
XCIV. Ach, zon!	125
XCV. Ze waren	126
XCVI. Kon ik zoo hoog	127
XCVII. Lief Meisje	128
XCVIII. De klokken luiden	129
XCIX. Het oudje rilt	130
C. Daar heb ik eens.	134

LAATSTE RIJMPJES.

CI. De wind is moegeblazen	139
CII. Hier, Leeuwrik	140
CIII. Hier, Lerche.	141
CIV. 'k Zong.	142
CV. Waarom 'k zoo luttel	143
CVI. Aan eenen diepbetreurden doode.	144
CVII. Ach, had ik vroeger u gezien. (Naar Joh. Ambrosius).	145
CVIII. Zomernacht. (Naar dezelfde.)	146
CIX. Aan den Hemelboog. (Naar dezelfde.)	147
CX. Vergelding. (Naar dezelfde.)	148
Nazang.	149

Van denzelfden schrijver zijn verschenen :

1894. — LICHTÉ RIJMEN, behelzende gedichten, het
blijspel in verzen *Pruilen* en het zang-
spel *De Kus* uitgegeven bij AD. HOSTE,
Veldstraat, Gent fr. 1.50
1894. — HET KIND, tooneelspel in proza, in één
bedrijf.
1895. — CLOWN KIKÀJO, treurspel in verzen, in
één bedrijf.
1896. — BEPPO, tooneelspel in verzen, in één
bedrijf.

**This book should be returned to
the Library on or before the last date
stamped below.**

**A fine of five cents a day is incurred
by retaining it beyond the specified
time.**

Please return promptly.

